

TRÊN THUYỀN LỬA THẦY TRÒ QUÁCH-TÌNH
KỊCH ĐẤU AU-DƯƠNG-PHONG

KHI Quách-Tình vừa hét hai tiếng « bé Dung », Hồng-Thất-Công cũng vừa trông thấy nàng phi thân lên thuyền và đồng thời soái hạm cũng bốc cháy như núi lửa.

Quách-Tình vừa thấy cháy hết hoảng la lớn :

— Trời ơi, lửa cháy, sư phụ, lửa cháy.

Hồng-Thất-Công điềm nhiên đáp :

— Phải rồi, ta đã biết trước. Bọn chúng âm mưu đốt thuyền giết ta nhưng cũng may trời có mắt, thầy trò mình đã biết và lánh nạn kịp thời.

Lúc bấy giờ Quách-Tình mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Nhưng chàng lo sợ quá, đôi mắt nhìn vào đồng lửa, tay chỉ Hoàng-Dung la lớn :

— Sư phụ, làm sao cứu bé Dung bây giờ?

Hồng-Thất-Công hét :

— Mau chèo thuyền lại cứu hân.

Quách-Tình được lệnh, vận toàn lực vào hai cánh tay, nạy luôn mấy chèo, chiếc thuyền như bị một sức mạnh phi thường xô tới mau như tên bắn, chẳng mấy chốc đã kịp chiếc thuyền lửa của Au-Dương-Phong.

Hồng-Thất-Công vội vận nội lực vào bụng, gọi thật to, vang cả bờ rặng :

— Dung nhi, ta và anh Tình đây đang ở trên thuyền này. Hãy nhảy xuống bề để lại ngay đây.

Trong lúc biến dạng chuyển động, trời tối như mực, khói lửa rợp trời mà Hồng-Thất-Công dám gọi Hoàng-Dung nhảy xuống nước là vì ông đã thừa rõ nàng rất thạo về thủy tánh. Hơn nữa, gặp lúc vận mệnh nguy hiểm như thế này, ngoài ra cũng không còn cách nào ổn hơn nữa.

Tuy ở trong tình cảnh hỗn độn, nhưng Hoàng-Dung vẫn nghe rõ tiếng nói của Hồng-Bác-Cái.

Nàng mừng rỡ quá sức, chẳng thèm quan tâm đến chủ cháu Au-Dương-Phong nữa, quay mình chạy lại bờ thuyền định phi thân nhảy xuống bề để lại chiếc thuyền của tình quân.

Nhưng vừa lúc ấy tay nàng đã bị kẻ nào tóm chặt. Nàng quay đầu nhìn lại thì người ấy là Au-Dương-Phong.

Nàng vùng vẫy, la lớn :

— Buông ta ra mau, đồ khốn kiếp.

Rồi nàng vùng tay quyền trái đánh luôn vào mặt Tây-Dộc. Au-Dương-Phong cười hi hi, vừa né đòn, vừa đưa tay ra nắm luôn tay trái của nàng.

Lúc ấy lửa đã lan tràn trên khắp soái hạm, tận chân cột buồm giữa. Ngay cả tấm buồm treo trên cao cũng đã phát hỏa cháy rần rật.

Trông thấy chiếc thuyền nhỏ ba buồm của Hoàng-Dung đã chạy quá xa không tài nào đuổi kịp, Au-Dương-Phong chỉ còn hy vọng nơi chiếc phao thuyền của Hồng-Thất-Công là cứu cánh duy nhất cho mạng sống của hai chú cháu. Hắn nắm được Hoàng-Dung và hét lớn :

— Lão già ăn mày mắc dịch. Con bé ranh mãnh đã lọt vào tay ta rồi, đừng hòng trốn thoát nữa. Mày có nhìn thấy hay không?

Dưới ánh lửa hồng, Hồng-Thất-Công trông rõ mồn một nền nổi nóng quát lớn cùng Quách-Tình :

— Nó đề hèn đến nỗi bắt bé Dung làm con tin để bức sách ta. Phen này ta không thể nhân nhượng được nữa. Mày hãy giữ thuyền đề ta lên đánh nó cứu bé Dung. Nếu không, ta đầu đáng làm sư phụ của bọn này.

Quách-Tình nhìn thấy lửa khói ngất trời sợ cho thầy, nếu mạo hiểm nhảy lên sẽ bị nguy hiểm nên đòi đi theo. Hồng-Thất-Công trợn mắt đáp :

— Không được cãi lời ta. Bây giờ chỉ còn trông cậy một chiếc phao thuyền này, mày phải ở lại giữ nó chớ. Đừng để cho bọn chúng cướp đi nhé.

Quách-Tình tuân lệnh, quảy luôn hai chèo, thuyền lướt tới vừa gần soái hạm, vừa đủ cự ly cho thầy ra tay.

Chiếc soái thuyền không ai chèo lái, mặc tình xoay dọc xoay ngang, không chạy nữa. Quách-Tình không bao lâu đã chèo tới gần bên còn cách chừng vài chục thước. Đứng trước soái hạm đó rực như hòn núi lửa, cao sừng sững như một bức thành, chiếc phao

thuyền của thầy từ Quách-Tĩnh chẳng khác nào một mảnh lá tre nổi trên mặt hồ.

Hồng-Thất-Công từ từ đứng dậy, mang hồ lô đó trên vai, khẽ nhún một cái, toàn thân xẹt lên như một chiếc pháo thăng thiên. Ông không nhảy luôn lên thuyền mà chỉ bám vào giữa thớt thuyền, như vào mấy chiếc cửa thông hơi rồi, con mồi búng văng lên mọi lần nữa.

Âu-Dương-Phong đang nằm. Hoàng-Dung vừa thấy Hồng-Thất-Công hiện ra đã sồn lòng, nhưng vẫn cứng giọng quát :

— À lão già ăn mày đã đến nạp mạng đây rồi.

Hồng-Thất-Công nổi giận nạt lớn :

— Ủ, ta quyết cùng mi đấu chọi vài ngàn hiệp cho biết sức. Vừa nói, ông vừa vung quyền chĩa thẳng vào mặt Tây-Độc. Âu-Dương-Phong liền cầm ngang hông Hoàng-Dung xách đưa ra trước làm bình phong đón đòn, nên Hồng-Thất-Công vội thu tay lại ngay.

Âu-Dương-Phong đưa ngón tay điểm vào huyết đạo bên sườn non, khiến Hoàng-Dung mềm nhũn cả người không cử động được nữa.

Hồng-Thất-Công vì thương đệ tử phải xuống giọng nói với Tây-Độc :

— Hãy để nó xuống thuyền rồi hai ta thẳng tay cùng nhau một trận xem thế nào.

Âu-Dương-Phong nào dám sơ hở như vậy được. Hầu đưa mắt ngo ra sau thuyền thấy cháu mình bị lửa bao vây bốn bề khó trốn thoát. Hắn bỗng nghĩ ra một kế, thuận tay nắm Hoàng-Dung về phía Âu-Dương-Công-tử và nói :

— Hãy giữ lấy nó rồi cùng xuống thuyền phao đi.

Nguyên vì soái hạm của Âu-Dương-Phong quá to lớn không thể nào cập bến được, nên luôn luôn có hai chiếc phao thuyền treo bằng dây xích ở hai bên hông, dùng để vận chuyển và đi lại lúc soái hạm bỏ neo. Chứ cháu Âu-Dương-Phong dự định sau khi phóng lửa đốt xong thuyền lớn sẽ cùng xuống phao thuyền mà đi. Vừa rồi thầy trò Quách-Tĩnh đã đoạt mất một chiếc, nay còn chiếc nữa, Âu-Dương-Phong định bảo cháu cho họ thủy thủ thả xuống.

Nhưng vừa khi ấy Âu-Dương-Công-tử thấy Quách-Tĩnh chèo phao thuyền đến gần liền nghĩ bụng :

— Hay là ta nhảy xuống thuyền này tiện hơn. Có con bé đẹp này trên tay, thì thẳng sức sinh kia đời nào dám chọc đầu mồi

được. Nhưng vì khoảng cách xa quá, thuyền lại nhỏ, mình phải mang thêm một mạng mà khinh công cũng chưa giỏi lắm, nếu phóng đại xuống e lâu lắm thuyền đi chẳng ?

Nghĩ vậy nên hẳn buộc tay chân Hoàng-Dung vào một cây sao, trao cho Quách-Tĩnh, Quách-Tĩnh vừa đưa tay tiếp nhận Hoàng-Dung thì Âu-Dương-Công từ công phi thân nhảy theo xuống liền. Quách-Tĩnh không ngờ Hoàng-Dung bị điểm huyết. Ông được nâng vào mình chẳng thấy yên chí lắm, vội đặt nàng giữa khoang thuyền rồi ngược lên như Hồng-Hoàng sư phụ và Âu-Dương-Phong đang xoắn lấy nhau kịch chiến trong đám khói lửa mịt mù. Xung quanh tiếng la hét, khóc than vọng lên làm não động cả mặt biển.

Thình lình có mấy tiếng rầm rền nổi lên và ào lên một tiếng. Cả cây long cốt của soái hạm gãy lìa, thân thuyền đổ sập vì đại đã bị gãy làm hai, một đoạn chìm dần xuống nước. Nửa còn lại nghiêng hẳn một bên, phần dưới chìm trong nước, phần trên chìm trong lửa khói.

Mặt đảo tình trạng quá nguy cấp, hai quả liệt vẫn thì đưa dòng những thế vô vô cùng ác độc để đối phó cùng nhau, khi đứng trên mạn thuyền, khi leo lên cao, du vào cái đáy leo như hai con vượn.

Quách-Tĩnh nhìn theo, thấy sư phụ mình có phần thắng thế. Cứ một chập Thất-Công trắm mình xuống nước rồi nhảy phóc lên xông vào vòng đao nữa. Âu-Dương-Phong đứng phía trong bị lửa tập vào quần áo nên vừa đánh vừa phải, một tay lo giữ lửa, một tay chiến đấu cùng Hồng-Thất-Công.

Hai người tài nghệ vẫn gần tương đương cho nên cuộc chiến đấu càng kéo dài càng thêm gay go, chưa phần thắng bại, chông ai giữ hầu thế thượng phong.

Hồng-Thất-Công cứ xông tới đồn lên Tây-Độc vào biển lửa, hề gặp đấm là đẩy hẳn ra sau. Âu-Dương-Phong vừa đánh vừa tìm cách bắt chước Thất-Công muốn nhảy xuống nước dìm thờ lột sống. Nhưng Hồng-Thất-Công đã đoán biết, cố ngăn lại nên mãi vào không nhảy ra khỏi thuyền được.

Âu-Dương-Phong vừa đánh vừa nghĩ nếu mình liều mạng xông ra trúng phải đòn của Bắc-Cải càng nguy hơn nhảy vào lửa. Vì vậy ông hẳn vẫn cố cầm cự để tìm cơ hội tẩu thoát.

Hồng-Thất-Công chiếm ưu thế, vừa đánh vừa cười và suy nghĩ :

— Nếu ta thắng tay thì Tây-Độc sẽ thành con Tây-thuật ngay.

Nhưng như vậy đâu còn hứng thú. Ta muốn dễ hân hoan, sau này đem hết công phu rèn luyện Cửu Âm Chân kinh giữ trong ít chục năm để vô bụng cười cho vui, khỏi phí công ta đã bài trí sắp đặt.

Vậy chỉ bằng ta nói tay sinh phúc cho hân để lấy tiếng với đời. Nghi xong, ông ngược mặt ha hả nói lớn :

— Thằng Tây-Độc. Phen này ta tha cho khỏi chết để mi về học lại thêm Cửu Âm Chân kinh. Sau vài chục năm mi sẽ tìm ta để đấu nữa xem đũa nào thắng bại nhé.

Nói xong, ông bước lùi mấy bước rồi ngưng tay thôi đấu.

Âu-Dương-Phong cả mừng, lao vút xuống bể. Hồng-Thất-Công cũng định nhảy xuống theo để lợi về thuyền, nhưng Âu Dương-Phong vừa nổi lên hết lớn :

— Thất-Công, khoan đi. Bây giờ ta đã nhúng xong quẻ vào rồi. Chúng ta sẽ đấu lại kéo nữa cho công bằng. Hồi này mây đứng phía dưới gió thuận hơn ta, chuyển này phải đổi lại mới phải lẽ.

Rồi hân bay vút lên thuyền, vung quyền tấn công ngay.

Trận đấu tái diễn, càng ác liệt dữ dội gấp mấy lần trận trước.

Hồng-Thất-Công nói lớn :

— Mấy lúc này thiếu thao dượt, trận này mới thật là phí sức đây.

Quách-Tĩnh ngồi dưới thuyền nhìn lên thấy vậy cũng ngửa mặt cười lên. Chàng bảo Hoàng-Dung :

— Này em, hãy nhìn xem lão Tây-Độc. Hân có lợi hại không.

Hoàng-Dung đã bị diêm huyết, mở miệng không ra, chỉ nằm chèo queo trong khoang thuyền như con cuốn chiếu.

Âu-Dương-Công-tử ngồi thu hình một bên, đôi mắt nhìn vào khuôn mặt ngọc của Hoàng-Dung mà tâm thần như đã bán loạn.

Quách-Tĩnh vừa nói vừa theo dõi trận đấu, không nghe Hoàng-Dung đáp, chàng hỏi thêm :

— Nè em, để anh lên tiếp tay cũng sự phụ nhé. Chiếc thuyền đã bị cháy gần chìm rồi.

Vẫn không nghe Hoàng-Dung trả lời, Quách-Tĩnh đưa mắt nhìn lại vừa bắt gặp Âu-Dương-Công-tử đưa tay sờ soạn trên ngực người phụ nữ. Chàng nổi nóng quát lớn :

— Thằng đêu, khéo thừa cơ lợi dụng. Hèn hạ quá.

Âu-Dương-Công-tử không mấy khi gặp dịp tốt để trở mặt. Chàng ta mãi mê ly theo cảm giác mới gần người đẹp quên phứt cả chủ mình đang tử chiến với Hồng-Thất-Công.

Chứng nghe Quách-Tĩnh nạt, hân cười hi đáp :

— Hân là của tao chứ có liên hệ gì đến mày mà mồm mồm.

Nếu mày sanh sự ta sẽ móc luôn quẻ tim của hân ra cho mày xem nhé.

Quách-Tĩnh nổi cơn thịnh nộ rách luôn chiếc chèo xáng mạnh vào đầu Âu-Dương-Công-tử.

Liên vội cúi đầu xuống, áp mặt vào ngực Hoàng-Dung để né đòn.

Quách-Tĩnh bỏ chèo xuống, vung cả hai tay vun vút đánh vào mặt hân. Âu-Dương-Công-tử cực chẳng đã phải rời Hoàng-Dung đứng dậy để né đòn.

Quách-Tĩnh tấn công luôn, mỗi tay hai quyền liên tiếp cả ba mặt trên, giữa, dưới, vừa đâm vừa thoi, vô cùng nguy hiểm. Âu-Dương-Công-tử buộc lòng phải xử dụng môn « kim xà » quyền ra đối phó.

Quách-Tĩnh hùng hổ đánh xuống một quyền. Bất thành lịnh Âu-Dương-Công-tử gạt ngang qua được rồi tạt ngang một chiếc nhằm má Quách-Tĩnh lúc đem đóm.

Hai mắt đỏ hào quang vì ngọn đóm quá bất ngờ, Quách-Tĩnh mới đem hết tinh thần vào cuộc đấu. Trận trượng hơn chớ không còn khinh thường như trước nữa. Âu-Dương-Công-tử thấy đánh được một đòn ăn quen mồm, giữ lại nghề cũ, vung tay đập ngược qua mặt Quách-Tĩnh một cái nữa.

Quách-Tĩnh buộc lòng phải ngửa người ra sau để tránh né, đồng thời đẩy lại một chưởng tận lực.

Theo đúng quyền lý, một khi đã ngã ra sau mà né, không thể nào tấn công lại nữa, vì đó là điểm tối kỵ trong võ lâm vì con người không đủ lanh lẹ và sức lực đồng thời xử dụng hai chiêu trái ngược nhau được. Tuy nhiên, Quách-Tĩnh nhờ học được của Châu-Bá-Thông phép dùng hai tay chống nhau đánh một lượt, nên có thể cùng một lúc xuất luôn hai tư thế trái ngược như vậy.

Vì vậy nên Âu-Dương-Công-tử vô tình để cánh tay bị Quách-Tĩnh ôm gọn vừa đỡ vừa đánh mạnh một cái. Bỗng nghe một tiếng « cụp » khô khan, xương tay của Âu-Dương-Công-tử đã bị gãy lìa.

Nguyên tài nghệ của Âu-Dương-Công-tử tuy chưa ngang hàng với bọn Mã-Ngọc, Khưu-Xứ-Cơ, Vương-Xứ-Nhất, nhưng cũng hơn bọn Sa-Thông-Thiên, Bành-Liên-Hồ và trội hơn Quách-Tĩnh khá nhiều.

Thế nhưng liên tiếp mấy lần phải chịu sút Quách-Tĩnh, bởi vì Quách-Tĩnh đã nhờ đại ca Châu-Bá-Thông dạy cho lối đánh « song thủ phản kích » vô cùng lợi hại. Thế võ này do lão ngoan đồng tự sáng chế, sự biến hóa của nó huyền bí không lường, xem như một trò « ảo thuật », chưa kể nào chống lại nổi.

Sở dĩ Quách-Tĩnh hạ Âu-Dương-Công-tử trong hai tay liên tiếp cũng chỉ nhờ môn bí truyền ấy mà thôi.

Au-Dương Công-tử bị gãy một cánh tay đau quá, ngất xỉu xuôi thuyền.

Quách-Tiên mừng quá, không quan tâm gì đến lửa, cúi xuống bồng Hoàng-Dung lên. Thấy nàng toàn thân mềm như bún, chẳng sợ quá vội sờ vào người nàng để tìm cách giải huyết.

Cũng may Âu-Dương-Phong chỉ dùng cách diêm huyết thông thường cho nứa chằng giải được trúng chỗ.

Hoàng-Dung được giải huyết xong đã nói ngay :

— Anh Tiễn, mau đi tiếp cứu sự phụ, mặc em đứng ngại.

Quách-Tiên nhớ lại nhìn qua làn lửa đỏ, thấy hai người cùng nhau loang loạng đâm chổi mạng chông kẻ gì nguy hiểm. Xung quanh tiếng lửa reo hừng hực, gồ cháy rào rào, thỉnh thoảng nhiều tiếng nổ vang, lửa lên tiếng gió biển gào thét, khói tung cuộn cuộn quá là một cảnh tượng đáng hãi hùng.

Nửa phía soái hạm bị lửa nuốt hết một phần trên, còn bao nhiêu chìm xuống nước dần dần.

Chàng đưa chèo nài luôn ba cái, chiếc pháo thuyền đi đến gần soái thuyền. Đùng thấy Hồng-Thất-Công tung mình nhảy xuống nước rồi yot lên đánh lại. Trong phút chốc ào quần của ông đã khô gần phân nửa. Trái lại Âu-Dương-Phong, nhờ đứng xa lửa hơn một tấc nên mình may còn ướt đầm.

Âu-Dương-Phong có mỗi thảng thế. Hẳn có áp đảo và giữ Hồng-Thất-Công đứng yên chỗ cũ.

Đùng có tiếng rắc rắc rợn người nổi lên. Cả chiếc cột buồm giữa đó rục bị gãy tụt gốc, từ trên cao sập xuống như một con rồng lửa vẫy mình. Hai người phải buộc lòng nhảy cách xa mấy bước.

Thế là cả một cây lửa cháy hừng hực nằm ngang chính giữa, chia đôi ranh giới của hai đối thủ.

Tức thì Âu-Dương-Phong múa tít cây xà trượng tấn công lại. Hồng-Thất-Công cũng rút cây gậy trúc lên mây xanh biển biếc giải sau lưng ra chống đỡ.

Vì bị cây lửa nằm ngang chính giữa nên không thể đánh nhau bằng quyền cước, cả hai đã đổi thế, dùng gậy chống nhau, mỗi lúc càng khốc liệt hơn nữa.

Quách-Tiên phi thân lên soái hạm định xông vào đánh giúp cho thầy. Nhưng vì thấy hai bên dùng vũ khí đánh nhau, xử dụng toàn những tư thế cao siêu, kỳ lạ thần tốc phi thường, nên chàng không thể vào nổi, cứ đứng ngoài nhìn xem mê mẩn. Qua những lối đánh đó hay quá, Quách-Tiên cứ buộc miệng là hết hoan hô khen ngợi. Khen cả thầy mà khen luôn cả đối phương nữa.

Trong binh pháp võ thuật thường có câu «trăm ngày luyện đao, ngàn ngày luyện giáo và muôn ngày luyện kiếm».

Như thế thì kiếm là một môn khó nhất, kỳ ảo nhất và khó học nhất trong các loại võ khí lúc bấy giờ.

Nhưng đối với Tây-Độc và Bắc-Cái, hai tay bán hình trăm đời, chẳng thêm đóng kiếm mà mỗi người xử dụng một vũ-khí riêng theo ý muốn và bản tính của mình.

Hồng-thất-Công đi ăn ở đây nên dùng gậy. Cây gậy trúc của ông là vật chỉ báo của Cái-Bàng lưu truyền từ đời này sang đời khác. Với những thế «đá cầu bông» của Hồng-thất-Công đã làm cho Võ-Lâm nể sợ, dưới đời không hai. So với kiếm, gậy có dài hơn trên một thước, lại dễ dùng và mềm hơn kiếm. Hồng-thất-Công lại là tay thượng đẳng kỳ tài, nội ngoại thần công tinh thực, nên dùng loại gậy này có thể xử dụng đó cả cương, nhu, vô cùng linh động.

Còn Âu-dương-Phong thì xử dụng một cây xà trượng rất lạ lùng. Đây cũng là một thứ gậy, nhưng khi xử dụng, Tây-Độc đã khéo biến chế phối hợp cả «côn pháp», «bồng pháp» và «trượng pháp» đúng ý với tính chất xảo hoạt của mình.

Nơi đầu gậy, Âu-dương-Phong có gắn một cái sọ người chạm trở vô cùng tinh vi, tìm một loại thuốc độc hết sức nguy hiểm, ai động phải chết ngay, vô phương cứu chữa, nếu không được hán dịch thần cho thuốc.

Trong thân gậy có làm một bộ phận máy móc vô cùng tinh diệu. Nếu bấm vào cái nút ở giữa thân cây, tức thì cái đầu lâu như răng ra cười, bẻ dịch nhón ở gần thì răng ấy tập ngay vào người độc hơn rắn cắn. Nếu dịch nhón đứng xa, thì trong miệng đầu lâu có máy bắn ra nhiều món ám khí nhỏ, độc không thua gì loại thuốc đã tìm trong đầu lâu.

Muốn được yên chí hơn, Âu-dương-Phong có trở hai ông chạy luống trong gậy và nuôi hai con rắn nhỏ, độc nhất trong mây mười vạn rắn do hắn nuôi tại Bạch-đà-Sơn.

Nước dãi của hai con rắn này độc không thể tả. Như chúng ta đã thấy, chỉ một tấc dãi rắn hòa rượu mà Âu-dương-Phong đã giết hại hết hàng vạn cá mập trên biển trong nháy mắt.

Ngoài ra, Âu-dương-Phong đã luyện cho hai con rắn này một nề nếp cố định là cứ một con chui vào lòng gậy thì con kia phải thò

đầu nơi lỗ mắt của chiếc đầu lâu. Cho nên bất cứ lúc nào trên cặp mắt đen hoắm của chiếc sọ trắng cũng thấy thấp thoáng cặp mắt sáng ngời và chiếc lưỡi chẻ đôi của con rắn độc, lăm le thực cắn vào người kẻ địch.

Hai quái kiệt lần này tận lực giao tranh trên một phạm vi vô cùng nhỏ hẹp, bị lửa khời hạn chế, cho nên đã đem hết võ công bí thuật để tranh thủ thắng lợi. Trường, gậy, soán vào nhau, rít gió vu vu hòa lẫn với tiếng lửa cháy rần rạt, thật là một trận ác chiến không tương tợ. Cả hai mũi mề đánh nhau quăn cả chết, Tuy Hồng-thật-Công đem tận lực đối chọi, nhưng vẫn giữ một đỉnh thần cao thượng hào hùng, ngay như đợt trước đã rộng lòng mở lối thoát cho Tây-Độc. Nhưng Au-dương-Phong, mặc dầu hiểm ác, nhưng cũng không kém phần khé khải. Sau khi được Bắc-Cải nói tay, hẳn đã trăm mình xuống biển cho đỡ nóng rồi xông lên đánh lại chỗ không hề lần trên.

Dưới ánh lửa, hai người đánh nhau mỗi lúc càng gay go hiểm nghèo. Mặc dầu Tây-Độc có cây trượng và đôi rắn bí hiểm, nhưng Hồng-thật-Công, với cây gậy trúc đã có biệt tài đánh rắn, nên chẳng chút nao núng. Ông múa gậy loang loáng vừa tấn công, vừa chờ dịp đập cặp rắn độc đang lập lò nơi đầu gậy.

Ban đầu, Tây-Độc còn lúng túng, vừa đánh, vừa lo liệu cho cặp rắn, nhưng một chớp sau hẳn nghĩ ra được một kế, múa tít cây gậy quay tròn như chong chóng khiến cho Thất-Công hoa mắt không còn nhận-định được đâu là đầu, đâu là đuôi gậy nữa. Vì vậy nên ông không thể nào chọc rắn nữa.

Quách-Tĩnh hôm sẵn trên thuyền phao, lăm le nhẩy vào trận chiến. Nhưng chàng nhìn thấy hai tay quái kiệt sử dụng binh khí quốc ác-liệt, người nào võ nghệ cũng hạng thấy mình, nếu xông vào e chẳng làm được trò gì mà còn mang khốn nữa. Hơn nữa, như vậy sẽ mang tiếng hai người xúm đánh một, làm tai tiếng đến danh dự của thầy mình.

Vì vậy nên tuy nóng ruột, chàng vẫn đứng im một chỗ mà nhìn.

Au-dương-Phong cảm thấy toàn thân nóng rất vô cùng, dưới chân vẫn thuyền bị cháy đã bắt đầu chuyển động muốn rời ra từng mảnh. Hồng-thật-Công hình như không biết mệt, càng đánh càng hăng, luôn luôn bám sát không một lúc nào hở tay. Cho nên

Au-dương-Phong tự nghĩ lúc này không mang ngón tuyệt kỹ nhất của mình ra thi thố, e không thành toán được với lão này.

Nghĩ vậy rồi Au-dương-Phong đưa gậy gạt ngang một cái để như Hồng-thật-Công rồi đưa ngón « kim-xà » quyền, một môn võ do y tự chế, đã khổ công đào luyện và đặc ý nhứt ra sử dụng. Công phu và sự tinh diệu của thế này còn có phần cao hơn ngón « Hàm mô công » một bậc nữa. Xưa nay, Au-dương-Phong chỉ mới thi thố có hai lần. Lần đầu-trông dịp luận kiếm trên đèo Hoa-Sơn, làm cho quân hùng phải thán phục và lão này lại đem ra để quyết tranh, thắng bại cùng Hồng-bác-Cải.

Chính khi này, Quách-Tĩnh đã bị Au-Dương công-tử đánh cho một tát này lửa cũng vì là ngón « kim-xà » ác độc này vậy.

Chuyến này Au-dương-Phong đã dùng cứu cánh cuối cùng là mang « kim-xà » quyền ra thi thố môn đờn ruột tuyệt kỹ nhất đời mình, quyết hạ thủ cho được đôi phương hoặc ít ra cũng khiến cho Hồng-thật-Công phải rút lui, mở rộng bờ phạm-vi để thừa cơ thoát nạn.

Nhưng có một chuyện bất ngờ mà Au-dương-Phong không hay biết. Là trước kia, đã có một lần Au-Dương công-tử đánh không nổi Quách-Tĩnh đã đem ngón tuyệt kỹ « kim-xà » quyền ra thi thố, bị Hồng-thật-Công trông thấy, đã hiểu rõ hết những đòn bí hiểm của nó rồi. Thế rồi, ngay tối hôm ấy, Hồng-thật-Công không giữ lời hứa hẹn dự tiệc với Quách-Tĩnh và bọn Lê Sanh, để đi tìm nơi thanh vắng nghiên cứu, tập luyện cho ra một đòn khác chế được môn quyền này.

Chính Hồng-thật-Công đã phòng xa như vậy để sau này, nếu Au-dương-Phong đem ra thi thố, có thể ứng phó được.

Khi Au-dương-Phong lộ ngón ruột tối độc này ra cũng dính ninh phen này 2n chắc rồi. Nhưng Hồng-thật-Công vẫn điềm nhiên làm bộ như không hề hay biết, rồi bắt thành linh đảo lộu cổ tay dùng thế « cầm xà thỏ » bắt lấy, nắm tay của Tây-Độc.

Hồng-thật-Công xuất thủ quá bất ngờ, lanh không thể tưởng, khiến Tây-Độc giật mình lại dật nhẩy lui ra sau tránh né. Vừa lúc ấy, phía trên cao một đám lửa không lồ chụp xuống đầu Tây-Độc.

Hồng-thật-Công cũng hoảng kinh nhìn rõ đó là chiếc buồm bị phát hỏa đứt dây, đang rơi xuống vừa đúng lúc Au-dương-Phong thật lui đứng ngay vào chỗ ấy.

Nếu cứ theo bản lĩnh của Âu-dương-Phong thì dầu chiếc buồm lửa có rơi lúc nào, hẳn cũng đủ sức tránh thoát như bèo. Nhưng lần này, vì đang định nhích chiếc thuyền, bỗng bị Hồng-thất-Công phá được bài ngò và tàn công lại, khiến cho hán hoàng, hốt, lo sợ, không còn tâm trí để nhận xét sự vật bên ngoài được tinh tường như trước nữa. Trường hợp này, Âu-dương-Phong đã phạm vào quy-luật tối kỵ của võ lâm là để bị « phân tâm » khi đang chiến đấu.

Cả một tấm buồm rộng bằng đám ruộng, đã tực cả lửa trùm lên đầu Tây-Độc. Vì buồm làm bằng một thứ gai dày quá chắc và nặng nề, sức nặng có 6, 7 trăm cân, nên lúc rơi xuống phải nên những tiếng ầm ầm, rần rật thật đáng sợ.

Nhưng Âu-dương-Phong vốn là một đại võ sư, tài nghệ tuyệt luân cho nên gặp lúc nguy hiểm vẫn không hoảng hốt. Hẳn vội dùng cây gậy loang một vòng trên đầu, phá lũng được một lỗ lớn, toan nhảy lên.

Nhưng vừa lúc ấy, cả một cây rừng buồm đầy lửa cũng đổ ập xuống đàng lên tấm buồm, phá cả người Âu-dương-Phong khiến hán vô phương đầu thoát.

Âu-dương-Phong trong chiếc buồm than lớn :

— Phen này Tây-Độc phải bỏ mạng vì bà hỏa rồi.

Nhưng bỗng nhiên Tây-Độc thấy nhẹ cả người, và hết thấy nóng nữa. Cả tấm buồm mây trăm cân đã được một bàn tay cứu tinh nhấc đi nơi khác. Hán suong sưng quá, đưa mắt nhìn lại thấy Hồng-thất-Công đang dùng cây gậy vút bồng chiếc buồm đầy xuống biển để cứu hán.

Thật ra, trong lúc ấy, Hồng-thất-Công vì lòng nhân đạo, động mỗi tí tâm, không muốn nhìn thấy cái chết thảm khốc của Tây-Độc, đến ra tay cứu hán.

Toàn thân Tây-Độc đầy những lửa, áo quần đang bốc cháy rần rật. Hán vội vàng đập, vuốt lưng xăng để tắt lửa.

Nhưng rồi thay vừa lúc ấy, chiếc neo hạm bị cháy quá nhiều nghiêng hẳn một bên, cả chiếc neo sắt và một đồng xích đồ tực mắt thẳng lặn xuống đập thẳng vào người Âu-dương-Phong.

Hồng-thất-Công đứng phía trên thấy vậy vội la lớn :

— Tây-Độc xem chừng, nguy lắm.

Vừa thét, Hồng-thất-Công vừa tung người phóng lại đưa tay nắm lấy đồng xích và mặc đầu lửa cháy sém cánh tay xèo xèo khét rẹt, ông vận sức ném tung cả chiếc neo lặn đồng xích sắt xuống biển cứu thoát Tây-Độc một lần nữa.

Thầy Âu-dương-Phong đã thoát nạn, Hồng-thất-Công xoay mình định nhảy xuống thuyền phao, nhưng bỗng thấy tê rần trên gáy.

Hồng-thất-Công ngạc nhiên chưa hiểu việc gì xảy ra. Ông không thể ngờ rằng Âu-dương-Phong lại có dã tâm cho rấn cán mình sau khi mình đã cứu hán hai lần thoát chết.

Nhưng lúc quay đầu nhìn lại, Hồng-thất-Công thấy trên đầu gậy hai con ác xà đã lộ đầu ra ngoài, miệng há, cổ gật gù hình như muốn mổ một lần nữa.

Hồng-thất-Công vội trợn lời định, vung quyền đập thẳng vào mặt Tây-Độc một đòn ác liệt như sét đánh.

Tây-Độc lẳng lặng nghiêng mình tránh qua một bên và lùi ra sau mấy bước.

Thình lình nghe một tiếng « ầm » vang động rung rinh cả sườn thuyền. Cánh tay của Hồng-thất-Công đã ngọn tròn đánh trúng chân cột buồm giữa gậy hai, bật tung cả tấm ván vững luôn xuống bể.

Âu-dương-Phong nhìn thấy Hồng-thất-Công phát triển oai lực kinh hồn, cũng sồn lòng không dám đánh đỡ chỉ một mực né tránh.

Quách-Tiêu hét lớn :

— Sư-phụ cho con vào tiếp sức nhé !

Thét vừa dứt lời, Quách-Tiêu phi thân lên thuyền. Vừa lúc ấy, Hồng-thất-Công cảm thấy đầu óc bần loạn, loạn choạng bước đi không vững chỉ chực té nhào.

Âu-dương-Phong vội vàng xông đến, xuất thế đánh một chưởng vào giữa lưng Hồng-thất-Công.

Hồng-thất-Công đang lúc nửa mê nửa tỉnh đầu còn tâm thần để vận sức chịu đòn nên lỉnh đờ một chưởng ngàn cân của Tây-Độc vào lưng nghe « bùng » một tiếng, học máu ra mồm rồi ngã gục trên sàn thuyền.

Âu-dương-Phong nghì bụng :

— Cứ như bản lĩnh của Cửu-chỉ Thần-cử, trên đời này có một không hai. Nội công của hán đã liệt vào hạng thượng thượng rồi, cho nên một chưởng của ta làm sao xuê hán nổi.

Nếu bây giờ ta nương tay để sống sót ngày sau, chữa xong nội thể nào hán cũng báo thù. Chừng ấy nguy cơ không biết đến đâu mà lường được. Chỉ bằng nhân dịp này, ta hạ sát hán cho rồi, để khỏi gây hậu họa.

Nghĩ xong, Tây-Độc vận sức vào chấu, đập bới một đập nữa vào.

Vừa lúc ấy Quách-Tĩnh đã đứng vững trên bề thuyền. Chẳng thấy Tây-Độc đang ra tay bắt hại thấy mình đang nằm bất động trên sàn thuyền, miệng đầy máu đỏ.

Thầy không thể nào giải cứu nổi, Quách-Tĩnh vội vàng bậm môi, triển lực vào hai cánh tay, theo lời « song long thủ thủy » đánh ngay vào lưng Tây-Độc.

Au-dương-Phong tuy thừa rõ bản lĩnh của Quách-Tĩnh cũng khá, nhưng hắn vẫn không thêm tránh đỡ, chỉ ngodi tay ra sáu phết ngang một cái để phản kích vào tay chàng, đồng thời vẫn giữ đã đập mạnh vào lưng Hồng-thật-Công.

Quách-Tĩnh hoảng sợ, vì quá lo âu đến tánh mạng của sư-phụ nên chàng chẳng còn kể đến mạng mình nữa, vội nhảy bổ tới trước chụp mạnh vào gáy Tây-Độc.

Vì trong lúc nóng nảy lo gỡ nguy cho thầy, Quách-Tĩnh đã vô ý để hở phần hạ bộ. Vì vậy nên đầu sườn bên trái đã bị Tây-Độc quét trúng. Mặc dầu bao nhiêu công lực Tây-Độc đã dồn hết vào chân để hạ sát Hồng-thật-Công, nên ngón tay này chỉ đánh phớt qua một chút. Tuy nhiên, vì lỗi xuất thế vô cùng hiểm-ác, ngón đánh ra là một đòn trí mạng. Cho nên nếu Quách-Tĩnh nội công non kém cũng đủ nát phổi bẻ tim vì ngón này rồi.

Chàng la lớn một tiếng, cảm thấy thân mình tê buốt và đau nhói. Nhưng mặc dầu đau đớn chàng vẫn không sờn, cứ lao thẳng người và xông tới ôm chặt lấy gáy Tây-Độc.

Au-dương-Phong vô cùng kinh ngạc, hắn không ngờ chủ bé này gan lì và liều lĩnh đến mức ấy.

Hắn cũng tưởng chỉ cần một cái quét vira rồi cũng đủ khiến cho Quách-Tĩnh kinh hồn tím đường chạy trốn, thật không ngờ hắn đã không chạy, còn cả gan đến ôm cổ siết họng mình nữa.

Đáng sợ thay chủ trâu nước khi đã đến cơn liều mạng.

Khi Tây-Độc phóng chân còn cách lưng Hồng-thật-Công chừng vài tấc, bỗng bị Quách-Tĩnh ôm chặt lấy cổ và hai tay siết mạnh họng, hắn buộc lòng phải thu chân và quay tay thọc ngược trở lại. Nhờ vậy mà Hồng-thật-Công thoát chết.

Vì hai bên đã ôm nhau cận chiến sát mình, nên Au-dương-Phong dẫu có xa quyền hay Hàm-mỗ công cũng không thể nào thì

thở có hiệu lực nổi.

Phàm đối với người cao thủ trong nghề võ, một khi chiến đấu với ai, điều kỳ nhất là đứng để cho địch thủ lần sát vào người mình. Nếu để địch bằm được mình và đánh liều mạng loạn xạ thì dẫu có bản lĩnh cao siêu cũng hết còn đường thì thở được nữa.

Vấn trong quyết pháp võ thuật không dạy có những ngón ôm liểu, đánh Âu, nhưng lúc này đã tới lúc đầu chí mạng, sống chết, nên cả hai bắt chấp hết mọi quy tắc. Vì vậy nên Au-dương-Phong vẫn không làm gì nổi chủ bé đang thì thân liều mạng.

Quách-Tĩnh hai tay ôm chặt, siết mạnh yết hầu của Tây-Độc, hề thấy đôi thủ cử động thì đoán ngay là bản trả đòn nên vội di chuyển qua phải hay trái để tránh né, nhưng bản tay vẫn không chịu rời cuống họng của Au-dương-Phong.

Au-dương-Phong đánh hụt luôn mấy đòn vào không khí thì đã bắt đầu hoang mang, thân hồn bản loạn, mà cổ họng thì mỗi lúc càng bị siết chặt thêm thế không được nữa. Hắn cũng đâm liểu, vung cùi chò thúc mạnh vào bụng Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh cong mình tránh đòn ấy, rồi buông bớt tay trái, nhưng tay mặt vẫn bầu chặt cổ họng Tây-Độc không chịu thả. Thình lình xuất ngay môn đòn vật của Mông-Cổ đã được học từ khi còn ở chung với giống họ Thiết-Mộc, để đánh bắt ngờ.

Chàng lách bản tay xuyên qua kẽ nách Tây-Độc thọc ra phía trước, rồi dùng tay bóp cổ chuyển sang phía gáy Tây-Độc bẻ xuống thật mạnh.

Au-dương-Phong tuy võ nghệ cao siêu nhưng lâm vào thế bị xáp lá-cà rồi nên đành bị lời vô vật của Mông-Cổ nên không thể nào tránh thoát, phải nhận một đòn gần gáy có lợi xương.

Bị thế vô vô cùng bi hiểm của xứ Mông-Cổ, Au-dương-Phong không biết cách nào ứng phó hay giải thoát nữa. Hắn chỉ đánh liểu luôn tay đánh ngược một quyết thật mạnh.

Quách-Tĩnh chỉ chờ như vậy mà thôi, khi thấy Tây-Độc đã làm theo ý muốn và sự dự đoán của mình rồi, Quách-Tĩnh vội buông bản tay bóp họng, nắm vào sườn non của Tây-Độc, áp bụng mình vào sát lưng của hắn Đượn chàng xóc ngược lên, khóa cả hai tay Tây-Độc rồi giấu lên một tiếng, dùng thế « Đượn sơn giao » của Mông-Cổ vít cổ hắn, bẻ quặt xuống.

Âu-Dương-Phong làm yào thế, bị đầu có võ nhiều, xương cứng, gân mạnh đến đâu cũng khó cự nổi với cái đòn bẩy đầu này. Nếu chậm một chút, để đôi phe kịp thời vận đủ sức lực thì xương cổ và xương sống sẽ gãy lìa ngay.

Nhưng một nhân vật như Âu-Dương-Phong đầu bị lỏng tung nhật thời cũng không dễ gì dễ địch thủ hạ một cách quá dễ được.

Cho nên sau một phút hoang mang, hắn đã có chủ định.

Khi Quách-Tĩnh cài được mười ngón tay vít cổ, Tây-Độc đã khải triển hết cả nội công thượng thượng, ngoài có một cái thối mạnh, sức khôi vông tay của Quách-Tĩnh gãy.

Quách-Tĩnh vội cùng người chụp theo để khóa lại lần nữa. Nhưng Âu-Dương-Phong đã lạnh như chớp, luồn mình xuống thấp ngó chồm hóm rồi quay mặt lại, luồn qua dưới háng, khiến Quách-Tĩnh phải chống tay nhảy tung qua khỏi người hắn, theo lối trở nít nhảy cứu thường ngày.

Lập tức, Tây-Độc vòng luồn tay trái thọc ngược lại một đòn, đổi thủ thành công, đâm ngay đích Quách-Tĩnh.

Nhưng, Quách-Tĩnh đã trở được mình lại, lạnh lẽo nắm tay Tây-Độc đẩy ra nơi khác.

Quách-Tĩnh cũng thừa biết võ công mình kém thua Tây-Độc, nhưng chàng nhờ thân hình vạm vỡ, đánh cận chiến ráp lá cà, vận dụng được lối đánh vật của Mông-Cổ và nhất là nhờ tinh thần quyết tử, cho nên chàng vẫn cầm cự được với Tây-Độc để cứu nguy cho sư phụ.

Mặc dầu tinh thế này không thể kéo dài lâu lắm, nhưng cũng đã quá với ước nguyện của Quách-Tĩnh rồi.

Trong khi ấy Hoàng-Dung đang ngồi ở đầu thuyền, nhìn lên đám cháy. Nàng vừa trông thấy sư phụ Hồng-Thật. Công bị té sấp xuống sân thuyền nằm yên không cử động nên chẳng rõ sống chết, nặng nề ra sao?

Kể đó, Quách-Tĩnh và Âu-Dương-Phong ôm chặt lấy nhau vật lộn đứng đung, kéo dài qua lại mấy keo. Cả hai bên đều bị trúng lửa; quần áo bắt đầu xém cháy.

Hoàng-Dung nóng lòng như lửa đốt, vừa lo vừa tức, chẳng biết mạng sống của hai kẻ thân yêu của mình ra sao.

Trong lúc nóng giận, bao nhiêu bực tức nàng đem trút hết vào đầu Âu-Dương công tử bằng một mái chèo chí mạng.

Âu-Dương công tử tuy vừa bị Quách-Tĩnh bẻ gãy tay, nhưng vẫn cứu tinh táo và khét như thường.

Hắn vội né người qua một bên rồi đưa tay chụp được cổ tay của Hoàng-Dung.

Hoàng-Dung vận sức giật ra, hai đàng lằng nhằng khiến cho chiếc phao thuyền lảo đảo sắp lật úp.

Âu-Dương công tử không biết bơi nên đứng không vững, loạng choạng sấp ngã. Vì chỉ còn một tay nên phải lập tức cụt vế để chông vào thuyền cho khỏi té. Hoàng-Dung thừa lúc ấy tung mình vọt lên cao như con cá vượt đặng rồi nhào luôn xuống bể.

Hoàng-Dung vẫn sành bơi lội nên vẫy vùng dưới nước chẳng khác trên bờ.

Nàng nhồi mình mấy cái đã đến tận thuyền lớn Thuyền chấy quá nhiều dầu dẫn chúi chúi gần sát mặt nước, cho nên Hoàng-Dung chỉ bám vào dẫy rồi nhảy lên được ngay. Nàng lăm lăm cầm chiếc đoản đao ngạ mi trong tay, chạy lại tiếp sức, trong lúc Quách-Tĩnh và Tây-Độc đang ôm nhau vật lộn trên sân thuyền dẫy cỏ lửa đỏ.

Quách-Tĩnh thạo vật lộn, nhưng công lực kém thua Tây-Độc. Cho nên sau một chặp, Âu-Dương-Phong đã dễ được lên trên.

Cũng may, Quách-Tĩnh đã dùng thế khôi được cả hai tay của Tây-Độc nếu tuy được lợi thế mà hắn cũng không làm chi được. Quách-Tĩnh vẫn nằm im một chỗ.

Hoàng-Dung bậm mồm, nắm chặt kiếm ngạ mi, nhăm giữa lưng Tây-Độc đâm mạnh một nhát.